

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Όσοι ανεγνώσατε τον εν σελίδι 119 μύθον «Τὰ φύλλα και αὶ ῥίζαι», θα παρετήρησατε ότι δεν ἔχει ἐπιμύθιον. Τὴ ἐνοεῖ ἄρα γε δι' αὐτοῦ τοῦ μύθου ὁ Κλελῶφ; Ἀπαντήσατέ μας εἴς. Θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ καλλίτερον ἐπιμύθιον ἀπὸ ὅσα θὰ μας σταλοῦν, μὲ τὸ ὄνομα ἢ μὲ τὸ ψευδώνυμον τοῦ στέλλοντος. Καλλίτερον ἐπιμύθιον ἐνοοῦμεν ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐμβαθύνῃ περισσότερο ἐν τῇ ἐνοίᾳ τοῦ μύθου. Μεταξὺ δὲ δύο ἢ περισσοτέρων ὁμοίων ἐπιμυθίων, θὰ προτιμηθῇ τὸ καλλίτερον διατυπωμένον. Δεχόμεθα λοιπὸν ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 15 Μαΐου καὶ... περιμένομεν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος. Λοιπὸν, Θεωδώρακῃ, ἂν ὁ πατέρας σου που εἶνε παντοπώλης, ἔχη 100 ἀγὰ καὶ τὰ 20 εἶνε χαλασμένα, τί χάνει;

Ὁ Μαθητής. — Δὲν χάνει τίποτε, γιατί θὰ τα πωλήσῃ καὶ τὰ χαλασμένα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον νὰ τα κάμουν ὀμελέττα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σκεβόλα

Διὰ νὰ ἴδῃ μίαν μεγάλην κηδεῖαν, ἕνας μικρὸς λούστρος ἀναρριχᾶται εἰς ἕνα φανὸν τῆς ὁδοῦ Σααδίου.

Ὁ ἀστυφύλαξ τὸν βλέπει καὶ του φωνάζει: — Δὲν ἐντρέπεται! Κἀτω ἀπ' ἐκεῖ γρήγορα! Κἀτω!

Καὶ ὁ μικρὸς λούστρος μὲ τὸ εὐγενέστερον μεδίαμα:

— Ἐννοια σας, κύριε ἀστυφύλακα, μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν πέφτω!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἄκουσε λοιπὸν τί μου ἀπαντᾷ ὁ Χαλασμὸς Κόσμου, Πανελλήνιε Ζεῦ: «Τὸ ὄνομά μου εἶνε Χαλασμός, τὸ ἐπωνύμιόν μου Κόσμου. Ἄρα τὸ ὄνοματέπωνυμόν μου Χαλασμὸς Κόσμου. Σοῦ ἐπιτρέπω εὐχαρίστως νὰ το εἴπῃς εἰς τὸν Πανελλήνιον Δία. Ἄν ἐνόμισα ότι πρόκειται περὶ ψευδώνυμου, ἠπάτησῃ. Ὅχι, ὄχι, εἶμαι ἐγὼ, ὁ Χαλασμὸς Κόσμου ἂν δὲν το πιστεῦσῃ, ἄς ἔλθῃ εἰς τὸ Σχολεῖόν μου νὰ ἴδῃ ποῦ εἶμαι γραμμένος εἰς τὸν κατάλογον. Ἐπὶ τέλους ἄς ἐρωτήσῃ καὶ τὸν Διανόμενα τῆς Διαπλάσεως.»

Καὶ ἐγὼ, Πανελλήνιε Ζεῦ, δὲν το εἴφευρα ότι ὁ Χαλασμὸς Κόσμου εἶνε ἀληθινὸν ὄνομα. Τί περιέργον πρᾶγμα!

Ἀργότερα νάλλάτῃς ψευδώνυμον, Ὀμπρειάς; δηλαδὴ ἄφ' οὗ τελείωσῃ ὁ τρέχων διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Τὸ αὐτὸ θὰ εἴπω καὶ εἰς ἄλλους τοὺς μικροὺς μου φίλους, ὅσοι ἐπρόκειν ἀλλαγῆν ψευδωνύμου, διότι ἡ τοιαυτὴ ἀλλαγὴ γὰρ θὰ μου ἔφερῃ δυσκολίαν. Λοιπὸν, ἀγαπητὴ Ὀμπρειάς, καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις. Μὴ λησμονήσῃς νὰ μου ἀναγγέλῃς τὸ ἀποτέλεσμα.

Τὰ ψευδώνυμα τῶν τεσσάρων μικροτέρων ἀδελφῶν σου, Ἰρυσάτῃ, ἄς εἶνε: Πελαργός, Προμηθεός, Φοῖνιξ καὶ Κνωπίγειρος. — Ὡς πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, πραγματικῶς εἶχον γίνῃ μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη, μαστὸς ἀντὶ μετὰς π. χ. καὶ ἄλλα. Τοῦτο ὅμως δὲν βλάπτει κανένα ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους, διότι εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τῶν λύσεων λαμβάνεται ὑπ' ἄψιν τὸ τυπογραφικὸν λάθος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶνε δι' ἑλπίου.

Ὅχι, Φίλεργος Χαλιδῶν, οὔτε πρὸς στιγμὴν μου ἐπέρασε ἡ ἰδέα ότι διαψεύδεις τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἀλλὰ μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἄσχολος καὶ τὰ καθήκοντά σου; Τώρα λοιπὸν ἐργασία διὰ νὰναπληρωθῇ τὸ ἀπολεσθέν. Ἡ ἐπιστολή σου, ἡ γεμίστη ἐνθουσιασμοῦ, πολὺ μὲ εὐχαρίστησε. Τὶ καλὰ ἂν μου ἔγραψες συχνότερα!

Πολὺ ἐκτενὲς τὸ αἰνιγμὰ σου, Ἀρχιναύαρχε Θεματοκλή, καὶ δυστυχῶς δὲν θὰ δημοσιεύσῃ. Ἀλλὰ μὴ νομίσης ότι θὰ το ἀνεγίνωσκεν ὁ Ὀλυμπιονίκης, τὸν ὁποῖον ἤθελες δι' αὐτοῦ νὰ τιμῆσῃ. Εἶνε ἀπλοῦς καὶ ἀγράμματος χωρικός... Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ριχμὴν εἰς τὴν ἐξόθουραν, Δ. Κ. Ζαλοκώστα, ἔρχομαι τοῦ πρώτου εἰσελθόντος, εὐρέθῃ ἡ ἐπιστολή σου. Τίνας τῆν ἔδωκες νὰ τὴν φέρῃ; Θαῦμα εἶνε πὸς τὴν ἡῶρα κατὰ τύχην. Ἀλλὰ τὸ ἀντίτιμον τοῦ Παιδικῶν Θεάτρου δὲν ὑπῆρχε μέσα. Φρόντισε νὰ μοῦ το στείλῃς, ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς τὸ βιβλίον.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραστήσῃς εἰς τὸ Σχολεῖον, Ἐδδρμος Οἰκία, διὰ νὰ γίνῃς συνδρομητρία τοῦ Παιδικῶν Θεάτρου. Τὸ βιβλίον εἶνε διδακτικώτατον καὶ διασκεδαστικώτατον καὶ πρέπει νὰ το διαβάσῃς διὰ τὰ παιδιὰ. Νὰ ἤξευρες τι εὐμορφα πρᾶγματα ποῦ ἔχει μέσα! Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἴδῃς τῶν πίνακα περιεχομένων.

Μολοῦντί δὲν σου ἐξήγησα τὴν ἀδειαν, Ἐθαίσθητος Καρδιά, ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς ἐπὶκοῦν τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ ὁποῖος πολὺ πολὺ εὐχαριστήθη—φαντάζεσαι πλέον πῶσον.—Τὶ κρίμα νὰ μὴ μου περιγράψῃς τὸ ἐργόχειρόν σου, διὰ νὰ το γνωρίσω εἰς τὴν ἀγορὰν ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου! Δὲν ὀμφιβάλλω ότι θὰ ἦτο ὠραϊώτατον. Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου ἐπιστολήν, Ἰρυσάτῃ Ἀμμουδιά (ἀργότερα ἀλλάξεις ψευδώνυμον) ἀνέγνωσα τὴν σχετικὴν περιχοπὴν εἰς τὸν κ. Φαίδωνα. Μοῦ παρηγγεῖλε νὰ σε συγχαρῶ διὰ τὰς ἰδέας σου καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς γλυκείας σου λέξεις. Ἐν γένει τὸ γράμμα σου ἐξυπνότερον καὶ ἤθελα νὰ μου γράψῃς συχνότερα.

Ἐγχομαι καὶ ἐγὼ νὰ σ' εὐνοήσῃ ἡ τύχη τὸ προσεχὲς ἔτος, φίλε Ἐκτωρ Δεσφίλα. Καὶ νὰ ἴδῃς ποῦ τότε θὰ προσφέρω ἀκόμη καλλίτερα δῶρα. Ἀσπάζομαι τὴν Οὐρανίαν καὶ τὴν Πολυέστην. Διατὶ δὲν μου ἔγραψαν αὐτὴν τὴν φορὰν;

Μοῦ ἐπροξένησε τόσην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησῃ ἡ ἐπιστολή σου, Σμυρναῖτε Ἀθλητά, ὥστε νυχθῆν νὰ ἐλαθάνα καθ' ἡμέραν ἀπὸ μίαν τοιαυτήν. Εἶνε δικαιοῦμά σου νὰ λάβῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Τὸ φυλλάδιον ποῦ μου ἐξήγησες σοῦ το ἔστειλα. Τώρα περιμένα νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποῖαν μοῦ δίδεις...

Ἀγαπητὴ μου Δέα, τὸ παιδικὸν πνεῦμα ποῦ μου ἔστειλες τὸ ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε. Στεῖλέ μου τίποτε νεώτερον. Τὶ ὠραία εἶς τὸ Ταῦτι, ἔ; Τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι μὲ παρακαλεῖ νὰ διαβιβᾶσω τὰ συγχαρητήριά του εἰς τὴν Ἀττικὴν Νύκτα α ἕνεκα τῆς μεγάλης ἐυγενείας τῆς.— Ὁ Ἀετὸς τῶν Ὀρέων ἔχει μίαν γάταν ὀνομαζομένην Ψίγαν, ἡ ὁποία ἀσπάζεται τὴν Πίσσαν μου.— Ἀσπάζομαι τὸν φίλον μου Θερασίδουλον Ζωϊόπουλον καὶ τον περιμένα εἰς τὰς διακοπὰς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σκεβόλα

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σκεβόλα

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγίω

202 Ἀεξίγριφος. Τὴν ζωὴν μου εἰς τὰ ὄρη κ' εἰς τὰ δάση τῆν καὶ ἀλλομονὸν ἔς εἶνα ἂν ἐμπρὸς μου σὲ εὐρῶ Μὴ νομίσης πὸς γλυτώνεις ἂν εἰς δύο μὲ χωρίσῃς μένω πάλιν ποῦ ἤμην πλὴν καὶ κατὰ ἄλλο βρισκεις Βρισκεις ἄνθος ποῦ σε εὐφραίνει καὶ φυτρώνει ἔς τοὺς ἀγρούς ἔς τὰ λιθάδια, ἔς τοὺς λειμῶνας καὶ ἔς τοὺς κήπους σου αὐτοῦς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσάτου

203 Ἀνεγμῆ. Τέλος κ' ἀρχὴ μ' ἀποτελοῦν ἀνάποδα βαλμένα. Γεννώμαι ἀπὸ τὰ πτηνὰ κ' ἐκεῖνα ἀπὸμένα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐδρόμου Οἰκίας

204—206. Περιφράσεις. Ποῖα εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα; 1. Ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. 2. Ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς. 3. Ὁ υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐσπερου

207. Λογοπαίγνιον. Κατὰ τί ὁμοιάζουν οἱ τρελλοὶ μὲ τὰ καλὰ βιβλία; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀιστοῦ τῶν Ορίων

208—209 Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων 1. Ἡ πονηρία καὶ τὸ ψεῦδος εἰσι μισητά. 2. Καταδάσκει ὁ παῖς, τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα βλάπτουσι, καὶ ἀγάπα τὴν ἀρετὴν, ἧς εἰς ἐξουγενεῖται. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσῆς Βροχῆς

210—214. Μαγικὴ πρόθεσις. Δι' ἀντικατάστασις ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς πρόθεσεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις: ἀστὴρ, ὄσα, νερά, ῥῆνος, τρανή. Ἐστὴν ὑπὸ Θερασίδουλου Θ. Ζωϊόπουλου

215 Ἐλλιποσύμφωνον. Ο—αυσοο—οισαι—ααιο—ειση—η—εσο—υκαι—εεσευ—α—ααωη. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπολλωνος

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10, 17 καὶ 24 Φεβρουαρίου 84. Ἐλαφος (Ἐλα, φῶς). — 85. Κόλαξ, κολεῖ. — 86. Διότι δὲν σαρόνονται μόνον τῶν. 87—90. 1, ὁ Ὀμηρος. 2, αἱ Ἀθῆναι. 3, ἡ φιλοσοφία. 4, Αἱ χελιδόνες. — 91. Π Α Ρ Α —92 Α Α Α Β Ε Λ Ε Ρ Ι Σ Ρ Ε Π Ω Ρ Η Μ Α Δ Λ Ω Σ Ι Α Ι Π Ι Α Ι Ο Σ Σ Α Ν Ε

93—94. 1, Ράχης. 2, Σιαγών — 95—97. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων θ, η, αἱ ἴδῃ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: βῆμα, ἄρθρα, ἔρηθος. — 98. ΑΘΗΝΑΙ (1, Ἀνά. 2, Θῆρα. 3, ΝΑΪΧ).

99. Ἀθηναῖς (Ἀθῆνᾶ, εἰς). — 100. Δόκτωρ, ὀκτώ — 101. Ὄν, ὀν. — 102. Ψαρά, ἄραψ. — 103. Ἐχεῖ 119 βαθμίδα. — 104. ΓΕΛΩΝ — 105. Ἡ λέξις προο—κΩΝΟΣ οδοφόρος. — 106. Δι—ΤΗΝΟΣ διτὸν μᾶς το χαρίζουν. — ΚΙΣΣΑ 107. Ὅστις ἀπαξ συνή—ΑΡΤΟΣ θισαι νὰ ἐγείρηται πρῶτ' οὗτος μόνον θὰ νοήσῃ τί ἀτίκει ἡ ζωὴ.

108. Παναθήναια (Πᾶν, Ἀθῆναι, α). — 109. Πάρμα, ἄρμα. — 110. Ρώμη. — 111. Μόνον 20 δακτύλους, διότι καὶ αἱ τρεῖς εἶνε ἕν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον — 112—113. 1, Ἰς. 2, Ὀνος. 3, Ἀῖ. — 114—118. Τῆ προσθήκῃ τοῦ γράμματος η σχηματίζονται αἱ λέξεις: γρηκός, ὠλένη, Κοραῖς, ἥρεμος, ἄσημος. — 119. ΒΕΡΝΗ (1, Βεργίγειος. 2, Ἐπίταυρος. 3, Ρώμη. 4, Νισ—γάρας. 5, Ἠπειρος).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν γάρον ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικὸν δραχ. 7.—Ἐξωτερικὸν φρ.χρ.8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἕν ἔτος. Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0, 18 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Αἰόλου, 119, Ἰλιοντι Χρυσοσπηλαιωτίσῃ;

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἀπριλίου 1896

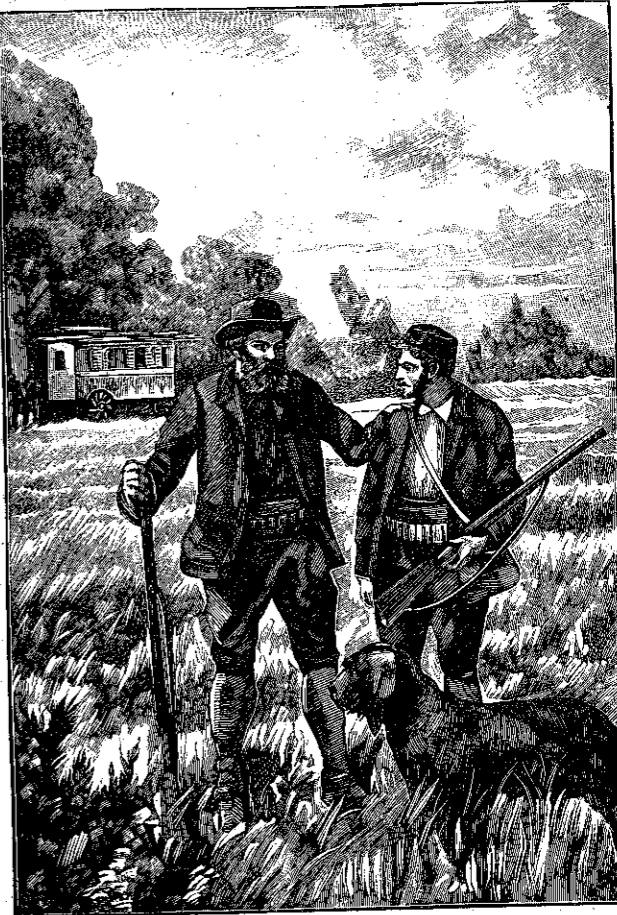
Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 16

ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 113)

Ὁ κύριος Σέργιος εἰς τὸ ἐξῆς ἀπετέλει μέρος τῆς οικογενείας, ὅπως καὶ ἡ νεαρὰ Καγέττη. Τῷ εἶχεν ἦδη κάμη ἐντόπιον ὁ σοβάρος χαρᾶκτηρ, τὸ πνεῦμα, αἱ γνώσεις καὶ ἡ πρὸς ὑψηλότερα τάσις τοῦ μεγαλητέρου υἱοῦ. Ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Ναπολεαῖνα τὸν κατέβελγον μὲ τὴν χάριν των καὶ μὲ τὴν ζωηρότητά των. Ὁ χρηστός Μακρολέλεκας τὸν διεσκέπατο μετὰ τὴν ἀγαθότητά του. Ἀλλὰ προπαντὸς ἐξετίμα τὰς ἀρετὰς τοῦ Κασκαμπέλ καὶ τῆς Κορνηλίας. Προφανῶς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀνθρώπους τ ῆς κ α ρ δ ι ᾶ ς. Ἦδη προητοιμαζόντο συντόμως διὰ τὴν προσηγῆ ἀναχώρησιν. Ἐπρόκειτο νὰ μὴ παραμελήσουν τίποτε πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μακροῦ ἐκείνου ταξιδίου, τῆς πεντακοσιολεῦγου πορείας ἀπὸ Σίτκας μέχρι Βεργίγειου πορθμοῦ. — Τὸ εὐτύχημα εἶνε ότι δὲν ταξιδεύομεν χειμῶνα, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ. — Εὐτύχημα πραγματικῶς! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Εἶνε τὸσον δριμύεις οἱ χειμῶνες τῆς Ἀλάσκας, προπάντων ἐκεῖ ὅπου συνορεύει μὲ τὰς πολικὰς χώρας.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἑλλειψίς χρημάτων, ὁ Κασκαμπέλ ἀνενώσε τὰς προμηθειὰς του, ἀγοράσας ἄλευρον, κριθὴν, ἄρζαν, καπνὸν καὶ προπάντων τέτον, τοῦ ὁποῖου γίνεταί μεγάλη καταναλώσις εἰς τὴν Ἀλάσκαν. Ἐκτὸς τούτων ἐπρομηθεύθη παστὰ κρέατα, χοιρομήρια, δίπυρα, ζάχαριν καὶ βότκαν—ποτὸν τὸ ὁποῖον πολὺ ἀγαποῦν οἱ Ρῶσοι. Μολοντί δὲ τὰ δάση θὰ τοὺς παρήχον ἀφθόνως τὴν καύσιμον ὕλην, ἠγόρασε καὶ ἕνα τόνον ἀνθράκων τῆς Βανκούβερ, μόνον ἕνα τόνον, διότι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ φορτώσωμεν ὑπερμέτρως τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ δεύτερον διαμέρισμα τῆς ἀμάξης ἐχωρίσθη εἰς δύο καὶ προσετέθη μία κλίνη διὰ τὸν κύριον Σέργιον. Ἠγόρασαν σκεπάσματα γονδρὰ καὶ γουναρικά, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ τὸν χειμῶνα. Διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν θὰ ἐχρειάζοντο νάγοράσωμεν τίποτε καθ' ὁδόν, ὁ κ. Σέργιος ἐπρομηθεύθη διάφορα εὐθηνὰ ἀντικειμενα, ὀαλικά, μαχαίρια καὶ φαλλίδια, τὰ ὁποῖα συνήθως χρησιμεύουσιν ἀντὶ νομισματος εἰς τὰς μετὰ τῶν ἰθαγενῶν συναλλαγὰς. Τέλος τὸ ὄπλοστάσιον τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας ἐπλουτίσθη μὲ δύο τυφέκια καὶ μίαν καραμβίναν, τὰ ὁποῖα ἠγόρασεν ὁ κύριος Σέργιος, διὰ νὰ συνοδεύῃ τὸν Γιάννην εἰς τὰς κυνηγετικὰς του ἐκδρομὰς, ὡς ἀγαπῶν ἄλλως τε μετὰ πάθος τὸ κυνήγιον. Ἐκτὸς τούτου τὰ ὄπλα ἦσαν ἀναγ-

«Θάρρος, παιδί μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἰδῶ». (Σελ. 123, στήλ. 6.)

κατὰ, διότι ἡ συμμορία Καρῶν δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ εὐρίσκητο ἀκόμη εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἔπρεπε δὲ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰμυνοῦσιν κατὰ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως τῶν ληστῶν καὶ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶσιν ὅπως τοὺς ἤξιζε.

—Με μίαν σφαῖρα ἔστὸ στήθος, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ.

—Ἐκτὸς ἂν τύχῃ ἔστὸ κεφάλι, προσέθετεν ὁ Μακρολέλεκας.

Αἱ προετοιμασίαι αὐταὶ ἐπερατώθησαν μόλις τὴν προτελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Ἰουνίου καὶ ἡ ἀναχώρησις ὠρίσθη διὰ τὴν 26 τοῦ ἰδίου. Ἀφ' οὗ δὲν ἠδύναντο νὰ διέλθουν τὸν Βεργίγειον, πρὶν οὗτος ἤθελε παγώσει, εἶχον καιρὸν νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ μὲ τὴν ἡσυχίαν των. Ἐ-

πρεπεν όμως να υπολογίσωσι τὰς ἐνδε-
χομένας καθυστερήσεις καὶ τὰ ἀρόπτα
ἐμπόδια, οὕτως ὥστε νὰ μὴ φθάσουν
οὔτε πολὺ ἐνωρίς, οὔτε πολὺ ἀργά. Εἰς
τὸ Πόρτ-Κλαράνς, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐπὶ
τῆς ἀκτῆς αὐτῆς τοῦ πορθμοῦ, θάνα-
παύοντο, περιμένοντες τὴν κατάλληλον
στιγμὴν διὰ νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὴν
ἀπέναντι ἤπειρον.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ, τί ἔκαμνεν ἡ νε-
αρά Ἰνδῆ; Ἀπλούστατα: ἐβοήθει μετὰ
ζήλου καὶ περινοίας τὴν κυρίαν Κα-
σκαμπέλ εἰς τὰς προστομασίας τοῦ τα-
ξείδιου. Ἡ Κορνηλία ἤρχισεν ἤδη νὰ
αἰσθάνεται πρὸς τὴν ἰνδὴν ἀγάπην μη-
τρικὴν τὴν ἡγάπα ὅσω καὶ τὴν Ναπο-
λέαιναν, καὶ ἡ στοργὴ αὐτῆ ἠῤῥαξαν
ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἀλλὰ καὶ ὁ-
λοι ἠσθάνοντο βαθεῖαν συμπάθειαν πρὸς
τὴν Καγέττην, βεβαίως δὲ ἡ πτωχὴ
κόρη ἀπελάμβανεν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν
οὐδέποτε εἶχε γνωρίσῃ παρὰ ταῖς φυ-
λαῖς τῶν νομάδων, ὑπὸ τὰς ἰνδικὰς
σκηνάς. Διὰ τοῦτο μετὰ μεγάλης θλί-
ψεως θὰ ἔβλεπον ἐπερχομένην τὴν
στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Καγέττη θάπεχω-
ρίζετο τῆς οικογενείας. Ἀλλὰ, μόνη
τώρα εἰς τὸν κόσμον, δὲν ἔπρεπε νὰ
μείνῃ εἰς τὴν Σίτταν, ἀφ' οὗ εἶχεν ἔλθῃ
ἐκεῖ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ καρδίξῃ τὰ πρὸς
τὸ ζῆν ὡς ὑπέρτερα;

— Καὶ ὅμως, ἔλεγεν ἐνίοτε ὁ Κα-
σκαμπέλ, ἂν αὐτὴ ἡ μικρούλα εἶχε κλί-
σιν διὰ τὴν σχοινοβάσιαν, θὰ τὴν ἐκρα-
τοῦσα νὰ τὴν μάθω. Τί ὠραία χορεύ-
τρια ποῦ θὰ ἦτο! Καὶ σὲ ἰπποδρόμι-
οῦ φαίνεται ὅτι ἠμποροῦσε νὰ διαπρέ-
ψῃ. Θὰ ἐκαθαλίκευε τὰ ἄλογα σὰν ἀ-
ληθινὴ κενταυρίνα!

Ὁ Κασκαμπέλ ἐπίστευε μὲ ὄλην τὴν
σοβαρότητα—καὶ εἰς αὐτὸ δὲν ἐπέτρεπε
καμίαν ἀντιλογίαν,— ὅτι οἱ κενταυροὶ
ἦσαν ἔξοχοι ἰππεῖς.

Βλέπων τὸν Γιάννην κινουῦντα τὴν
κεφαλὴν, ὁσάκις ὁ πατὴρ του ὠμίλει
αὐτῷ, ὁ κύριος Σέργιος ἠνείε πόσον ὀ-
λίγον ὁ σοβαρὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς ἐ-
κείνος νέος συνεμερίζετο τὰς πατρικὰς
ιδέας ὡς πρὸς τὰ ἀκροβατικὰ γυμνά-
σματα τῶν πλανήτων θιάσων.

Ἦσαν ἀνήσυχτοι ὅλοι περὶ τῆς τύχης
τῆς Καγέττης, ὅταν, τὴν παραμονὴν
τῆς ἀναχωρήσεως ὁ κύριος Σέργιος,
λαβὼν τὴν κόρην ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἔ-
φερον ἐνώπιον τῆς οικογενείας.

« Φίλοι μου, τοῖς εἶπε, δὲν εἶχα κό-
ρην; ἀλλὰ τώρα ἔχω μίαν κόρην θετὴν.
Ἡ Καγέττη μὲ δεχεται ὡς πατέρα τῆς
καὶ σας παρακαλῶ νὰ τῆς δώσετε μίαν
θέσιν εἰς τὴν Εὐδρομοὶ Οἰκίαν.»

Φαντάζεσθε πλέον μὲ ποῖον ἐνθουσια-
σμὸν ἠκούσθησαν οἱ λόγοι οὗτοι καὶ πό-
σον θερμὰ συγχαρητήρια ἐδέχθη ἡ Κα-
γέττη.

« Εἶθε καλὸς ἄνθρωπος, πολὺ κα-

λὸς ἄνθρωπος! εἶπε πρὸς τὸν ξένον του
συγκεινημένος ὁ Κασκαμπέλ.

— Διὰ τί, φίλε μου; Ἐλθσὺν ἡμε-
τερεῖς ἐκεῖ ἐμὲ ἡ Καγέττη; Δὲν ἔπρε-
πε νὰ τὴν κάμω παιδί μου, ἀφ' οὗ εἰς
αὐτὴν ὀφείλω τὴν ζωὴν;

— Ἔστω, κύριε Σέργιε! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ θέλω κ' ἐγὼ
κάτι τί. Ἀφ' οὗ ἐγίνατε πατέρας τῆς,
ἐγὼ θὰ γίνω θετὸς τῆς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΙΤΤΑΝ
Εἰς τὸ Φρουρίον Γιουκῶν

Τὴν 26 Ἰουνίου ἡ Εὐδρ ο μ ο ς
Οἰκία ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πρωτεύ-
ουσαν τῆς Ἀλάσκας, συνοδευομένη ἀπὸ
τὰς θορυβώδεις εὐχὰς τῶν πολυπληθῶν
φίλων τῆς οικογενείας Κασκαμπέλ, τῶν
ὁποίων εἶχε συλλέξῃ τὰς ἐπευφημίας
καὶ τὰ ρούβλια κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας,
καθ' ἃς ἐστάθμευσε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς
πόλεως.

Τὸ σχέδιον τοῦ ταξείδιου ἡ μάλλον τὸ
δρομολόγιον ἐμελετήθη προσεκτικῶς ὑπὸ
τοῦ Σεργίου καὶ τοῦ Γιάννη διὰ τῶν
ειδικῶν χαρτῶν, τοῦς ὁποίους τοῖς ἐπρο-
μήθευσεν ἡ λέσχη τῆς Σίττας. Ἡ Κα-
γέττη, καλῶς γνωρίζουσα τὴν χώραν,
ἐκλήθη νὰ δώσῃ γνώμην εἰς τὴν περί-
στασιν αὐτὴν. Διὰ τῆς σπανίας τῆς
εὐφυῆς ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ τὰ σχήματα
τοῦ χάρτου, τὸν ὁποῖον ἔθεσαν πρὸ αὐ-
τῆς ἐξεφράζετο κατὰ τὸ ἦμισυ ἰνδιστὶ
καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ ῥωσιστὶ, αἱ δὲ παρα-
τηρήσεις τῆς ἐφάνησαν χρησιμώταται εἰς
τὴν συζήτησιν. Ἐπρόκειτο νὰ κολουθῆσιν
ἐν ὄχι τὴν συντομωτέραν, τοῦλάχιστον
τὴν εὐκολωτέραν ὁδὸν διὰ νὰ φθάσουν
εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, ἐπὶ τῆς ἀνατο-
λικῆς ἀκτῆς τοῦ πορθμοῦ. Κατὰ τὰ
ἀποφασισθέντα ἡ Εὐδρ ο μ ο ς Οἰ-
κία θὰ ἐφθάνε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν
ποταμὸν Γιουκῶν, μέχρι τοῦ ὁμωνύμου
φρουρίου. Τοῦτο ἔκειτο εἰς τὸ μέσον
τοῦ ὄλου δρόμου, ἦτοι εἰς ἀπόστασιν
διακοσίων πενήκοντα λευγῶν ἀπὸ τῆς
Σίττας. Οὕτω θάπεφευγον τὰς δυσκο-
λίας, τὰς ὁποίας ἐπαρουσίαζεν ἡ κατὰ
μῆκος τῆς ὡς ἐπιτοπλεῖστον βουνώδους
παραλίας πορεία. Ἀπεναντίας ἡ κοιλὰς
τοῦ Γιουκῶν εἶνε εὐρυτάτη καὶ ὁμαλὴ
μεταξὺ τῶν δυτικῶν ὄροσειρῶν καὶ τῶν
Βραχωδῶν Ὀρέων, τὰ ὁποῖα χωρίζουν
τὴν Ἀλάσκαν ἀπὸ τῆς κοιλάδος τῆς
Μκχενσίας καὶ τῆς Νέας Βρετανίας.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ὀλίγας ἡμέ-
ρας μετὰ τὴν ἐκ Σίττας ἀναχώρησιν, ἡ
Εὐδρ ο μ ο ς Οἰκία, ἀφ' οὗ διὰ πλοι-
αρίου διήλθε πάλιν τὸν πορθμίσκον τῆς
νήσου Βαρανόφ καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀ-
πέναντι ξηρὰν, εἶδεν ἐξαφανιζομένην
πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τὴν πολυσιχιδῆ ἐ-
κείνην ἀκτὴν, ἣς δεσπόζουσι τὰ ὑψηλὰ
ὄρη Φαιρβάλερ καὶ Ἡλίας.

Εἶχον προδιαγράψῃ τὰς ὥρας τῆς
πορείας καὶ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τὸ
πρόγραμμα τοῦτο ἐτηρεῖτο ἀκριβέστατα.
Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ σπεύσουν διὰ νὰ
φθάσουν εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν.
Ἐπρεπε μόνον νὰ προσέχουν πολὺ ὥ-
στε νὰ μὴ πάθουν τὰ ἄλογα τῶν, διότι
ἐν ἐναντία περιπτώσει μόνον μὲ ρένους
ἠδύναντο ἐκεῖ νὰ τ' ἀντικαταστήσουν.
Τὸ πρόγραμμά των ἦτο τὸ ἐξῆς. Ἀ-
ναχωρήσας τὴν πρωῖαν εἰς τὰς ἔξ' ἀ-
νάπαυσις ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως τὰς δύο
ἐξακολούθησι τῆς πορείας μέχρι τῆς
ἐκτῆς τῆς ἑσπέρας κατόπιν ἀνάπαυσις
ὄλην τὴν νύκτα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
διέτρεχον πέντε ἕως ἑξ λεύγας τὴν ἡ-
μέραν.

Ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα ἂν ἦτο ἀνάγκη
νὰ ταξιδεύσουν, οὐδὲν τούτου εὐκολώ-
τερον, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Κα-
σκαμπέλ « ὁ ἥλιος τῆς Ἀλάσκας δὲν
εἰξεύρει τί θὰ πῆ ραχάτι.»

« Μόλις δύσῃ, ἀνατέλλει, ἔλεγεν.
Εἰκοσιτρεῖς ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον μὰς
φωτίζει καὶ δὲν τοῦ πληθύνωμεν τίποτε!

Τῷ ὄντι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην,
δηλαδὴ περὶ τὸ ἡλιοστάσιον, εἰς τὴν
Ἀλάσκαν ὁ ἥλιος ἔδουεν εἰς τὰς ἑνδεκα
μ. μ. καὶ δεκαεπτὰ λεπτά, ἀνέτελλε
δὲ εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ σαράντα ἐννέα,—
δηλαδὴ ἔμμενεν ὑπὸ τὸν ὄριζοντα μόνον
τριάκοντα δύο λεπτά! Τὸ λυκόφως τῆς
δύσεως διεδέχετο ἄνευ διακοπῆς τὸ λυ-
καυγὲς τῆς πρωῖας. Ἡ νύξ ἄγνωστος.

Ἡ θερμοκρασία ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλὴ
καὶ ὁ καύσων ἐνίοτε πνιγερὸς. Ὑπὸ
τοιούτους ὄρους θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ μὴ
σταθμεύουν κατὰ τὰς καυστικὰς μεσημ-
βρινὰς ὥρας. Ἀνθρωποὶ καὶ ζῶα ὑπέ-
φερον πολὺ.

Πόσος θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἐκεῖ, σχεδὸν
παρὰ τὸν πολικὸν κύκλον, τὸ θερμομέτρον
δεικνύει ἐνίοτε τριάκοντα βαθμοὺς ὑπὸ
τὸ μηδέν; Ἐν τούτοις οὐδὲν ἀληθέστε-
ρον.

Ἀπὸ ὅλους περισσότερον ἡ Κορνηλία
παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ ἀνυποφόρου καύ-
σωνος.

— Καὶ ὅμως θὰ τὸν ἐπιθυμήσετε
μετ' ὀλίγον, τῆ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ
κύριος Σέργιος.

— Τέτοια ζέστη; ποτέ! ἀνέκραξεν
ἡ Κορνηλία.

— Νὰ ἰδῆς πῶς θὰ ὑποφέρῃς ἀπὸ
τὸ ψυχρὸ, μητέρα, εἶπεν ὁ Γιάννης, ἀφ'
οὗ περάσωμεν τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν,
εἰς τὰ στέππας τῆς Σιβηρίας!

— Δὲν λέγω, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ,
ἐκεῖ κάμνει πολὺ κρῦο. Ἀλλὰ τὸ κρῦο
τὸ πολὺ μᾶ κανεῖς μετ' ἐμὲ τὴν φωτιά, ἐνῶ
τῆ ζέστη;

— Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, εἶπεν ὁ
κύριος Σέργιος. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!

Τὴν 3 Ἰουλίου ἡ Εὐδρ ο μ ο ς Οἰ-
κία διήλθε πλησίον μικρᾶς λίμνης,

τῆς Δήλης, ἐξ ἧς ἐκρέει ὁ ποταμίσκος
Λέβις, χυνόμενος εἰς τὸν κάτω Γιουκῶν.

Ἡ Καγέττη τὸν ἀνεγνώρισε καὶ εἶπεν:
« Εἶνε ὁ Καργκού, ποῦ χύνεται 'στὸ
μεγάλο μας ποταμὸ.»

Καὶ ἐξήγησεν εἰς τὸν Γιάννην ὅτι ἡ
λέβις κ α ρ γ κ ο ὀ εἰς τὴν ἀλασκανικὴν
γλῶσσαν σημαίνει ἀκριβῶς ποταμίσκος.

Διαρκούντος τοῦ ἀκόπου καὶ εὐκόλου
τούτου ταξείδιου, οἱ ἀποτελοῦντες τὸν
θιάσον Κασκαμπέλ δὲν παρέλειπον νὰ
γυμνάζωνται καθημερινῶς—τοῦλάχιστον
ὅσον τοῖς ἐπέτρεπεν ὁ καύσων,— διὰ νὰ
διατηροῦν ἀκμαίαι τὰς σωματικὰς τῶν
δυνάμεις, τὴν εὐστροφίαν των, τὴν εὐ-
κίνησιν των. Ὁ κύριος Σέργιος καὶ
ἡ Καγέττη—οἱ μόνον θεαταὶ τῶν ποι-
κίλων τούτων γυμνασμάτων,— ἐθαύμα-
ζον τοὺς Κασκαμπέλ, ἡ μὲν Ἰνδὴ μὲ
κάποιαν ἐκπληξιν, ὁ δὲ Ρῶσος μὲ
πολλὴν συμπάθειαν.

Μόνον ὁ Γιάννης δὲν ἐδείκνυε πολ-
λὴν προθυμίαν διὰ τὰ γυμνάσματα. Ἐ-
πρωτῖμα ἐκεῖνος νὰ μελετᾷ τὰ βιβλία
τοῦ κυρίου Σεργίου, ἢ νὰ διδάσκῃ τὴν
Καγέττην, ἢ ὁποῖα, χάρις εἰς αὐτὸν,
ἔκαμνε ταχυτάτας προόδους εἰς τὴν
γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπα-
κούῃ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐπέμενεν,
ἠναγκάζετο καὶ αὐτὸς νὰ ἐπαναλαμβάνῃ
κάποτε τὰ παιγνίδια τῆς ἰσορροπίας,
εἰς τὰ ὁποῖα διέπρεπε.

Ὁ Κασκαμπέλ εἶχεν ἤδη παραιτηθῆ
τῆς ιδέας τοῦ νὰ διδάξῃ τὴν τέχνην του
εἰς τὴν Καγέττην. Ἀφ' οὗ τὴν εἶχε
υἰοθετήσῃ ὁ κύριος Σέργιος, ἄνθρω-
πος πλούσιος, ἐπιστήμων, ἀνήκων εἰς
ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν, τὸ μέλ-
λον τῆς ἦτο ἐξηραλισμένον. Τοῦτο
γυμναστικὸν πολὺ τὸν Γιάννην, ἂν καὶ
ἐξ ἄλλου ἠσθάνετο κάποιαν λύπην, συλ-
λογιζόμενος ὅτι ἡ Καγέττη θὰ τοὺς ἄ-
φινεν, ἅμα ἐφθάνον εἰς τὸν Βερίγγειον
Πορθμὸν. Τοιαύτην λύπην δὲν θὰ ἔδο-
κίμαζον ἂν ἡ Καγέττη ἀπέτελει μέρος
τοῦ θιάσου ὡς χορεύτρια...

Καὶ ὁ Γιάννης ἐπεθύμει ὁμοίως νὰ
βελτιώσῃ τὴν τέχνην του. ἠσθάνετο
ὅτι ἔπρεπε πρὸς ὑψηλότερα πράγματα
καὶ δὲν εὕρισκε τὸν ἑαυτὸν του κατάλ-
ληλον διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σχοινοβά-
του. Ποσάκις, εἰς τὰς δημοσίας πλα-
τείας, δὲν ἠσχύνετο διὰ τὰ εὐ γ ε, τὰ
ὁποῖα ἀπέσπα ἡ θαυμαστὴ του ἐπιδειξί-
στις!

Ἐσπέραν τινὰ, περιπατῶν μετὰ τοῦ
κυρίου Σεργίου, (εἶχον ἐξέλθῃ διὰ κυ-
νήγιον), τῷ ἐξέμυστηρῆθη τὰ πάντα.
Τῷ εἶπε τί ἐπεθύμει νὰ γίνῃ, τί ἐσκέ-
πτετο περὶ τοῦ μέλλοντός του. Πιθανὸν
ἂν ἐξηκολούθει ἀκόμη ἐπὶ τινὰ ἔτη τὸ
πατρικὸν ἐπάγγελμα, ἂν ἐβοήθει εἰς τὸ
ἔργον τὴν οικογένειάν του, νὰπέκτα καὶ
αὐτὸς μικρὰν τινα περιουσίαν. Ἀλλὰ

θὰ ἦτο τότε πολὺ ἀργά, διὰ νὰ ἐπιδοθῇ
εἰς ἄλλο ἀξιοπρεπέστερον στάδιον.

« Δὲν ἐντρέπομαι διὰ τὸν πατέρα
μου καὶ διὰ τὴν μητέρα μου, κύριε
Σέργιε, προσέθεσε. Ὅχι, θὰ ἦμην ἀ-
χάριστος. Ὅ,τι ἠμπούρεσαν τὸ ἔκαμαν
δι' ἐμὲ... Ἀλλὰ συλλογίζομαι ὅτι εἰμ-
πορῶ κ' ἐγὼ νὰ γίνω ἄνθρωπος.»

— Φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέρ-
γιος, σ' ἐνοῶ. Ἀλλ' οἰονόησθε ἐπάγ-
γελμα, ὅταν τὸ ἐξασκῇ τις τιμίως, εἶνε
ἀξιοπρεπές. Εἰπέ μου, γνωρίζεις ἐντι-
μωτέρους ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν πατέρα
σου καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα σου;

— Ὅχι, κύριε Σέργιε!

— Λοιπὸν ἐξακολούθησε νὰ τοὺς ἐκ-
τιμᾷ, ὅπως τοὺς ἐκτιμᾷ καὶ ἐγὼ. Ἐ-
πιθυμῶν νὰ ὑψωθῆς, δεικνύεις ὅτι ἔχεις
εὐγενεῖς ὁρμάς. Πόσος ἠξεύρει τί σου
ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον σου; Θάρρος,
παιδί μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Δὲν θὰ
λησμονήσω ποτὲ ὅ,τι ἔκαμε δι' ἐμὲ ἡ
οικογένειά σου, ὄχι, ποτέ... Καὶ μίαν
ἡμέραν, ἂν ἠμπορέσω...»

Ὁ Γιάννης παρετήρησεν ὅτι ἐνῶ ὠμί-
λει οὕτω ὁ κύριος Σέργιος, ἦτο μέτωπόν
του ἐσκιαζέτο ὑπὸ νέφους καὶ ἠφωγὴ του
ἐγίνετο ὀλιγώτερον σταθερά. Ἐφαί-
νετο ὡς νὰ ἠτένιζε τὸ μέλλον δι' ὀμ-
ματος ἀνησυχίου.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Ἰουλίου Βέρν

Ο ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

«Ὁ! πῶς ἀνθοῦν τὰ ρόδα 'στὸ περβόλι
[αὐτὸ!]
ἀπ' τοὺς καρπούς τὰ δένδρα θὰ τσα-
[κίδουν]
ὀλοῦθε καταπράσινο, λαχταριστό! ..
χαρὰ 'στους ὁποῦ τῶχουν' θὰ πλουτί-
[σουν].

Γλυκομιλοῦνε ὅλοι 'στὴν περβολοαριά,
καὶ διπλοχαρετοῦν τὸν περβολάμν,
ποῦ σαβουρόνει 'στὴν σεντουκὰ του
[φλωριά].

Χαρὰ 'στον ποῦ τὴν κόρη του θὰ πάρῃ.
Μονάχα ἐσένα, γάϊδαρε, ὅλοι ξεχνοῦν,
οὔτε σε λογαριάζουν, οὔτε σε πονοῦν,
οὔτε σοῦ συχωρᾶνε τὸν πατέρα,
ποῦ σέρνεις τὸ μαγγάνι νύχτα-μέρα.
Δ. Γρ. Κ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΑΦΕΥΣ

Ὁ Ἀριστείδης ἦτο μαθητὴς τῆς τε-
τάρτης τοῦ Δημοτικῦ. Εἶχεν ἡλικίαν
δώδεκα ἐτῶν, κόμην μαύρην καὶ πρό-
σωπον ῥοδόχρουν. Ὁ Ἀριστείδης ἦτον
ὁ μεγαλύτερος υἱὸς ἐνὸς σιδηροδρομικοῦ
ὕπαλλου, ὁ ὁποῖος, ἔχων μεγάλην οἰ-
κογένειαν καὶ μικρὸν μισθόν, ἔζη μὲ
στενωχωρίαν. Ὁ πατὴρ του τὸν ἡγάπα
πολὺ καὶ ἦτο συγκαταβατικὸς πρὸς αὐ-
τόν. Συγκαταβατικὸς εἰς ὅλα τὰ ἄλλα
ζητήματα, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὸ ζήτημα
τοῦ Σχολείου. Ὡς πρὸς αὐτὸ ἦτο πολὺ
ἀπαιτητικὸς καὶ αὐστηρότατος, διότι ὁ
Ἀριστείδης ἔπρεπε νὰ μάθῃ γρήγορα
γράμματα, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν οικογέν-
ειάν του. Διὰ νὰ γίνῃ λοιπὸν ταχέως
χρήσιμος, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ πολὺ εἰς
χρόνον ὀλίγον. Διὰ τοῦτο, ἂν καὶ τὸ
τέκνον ἦτον ἐπιμελέστατον, ὁ πατὴρ
πάντοτε το παρῶτρνε νὰ μελετᾷ. Ὁ
πατὴρ τοῦ Ἀριστείδου ἦτο πλεόν
προχωρημένης ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ ἡ
πολλὴ ἐργασία τὸν εἶχε γηράσῃ πρὸ
τῆς ὥρας του. Μόλον τοῦτο διὰ νὰ ἐξοι-
κονομῇ τὰς ἀνάγκας τῆς οικογενείας,
ἐκτός τῆς πολλῆς ἐργασίας, τὴν ὀ-
ποῖαν τῷ ἐπέβαλλεν ἡ θέσις του, ἐλάμ-
βανεν ἀπὸ διάφορα μέρη καὶ ἑκτακτον
γραφικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμνε
τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν του. Βασχάτως
εἶχεν ἀναλάβῃ ἀπὸ ἕνα ἐκδότην, ὁ ὁποῖος
ἐδημοσίευε περιοδικὰ καὶ βιβλία κατὰ
φυλλάδια, νὰ γράφῃ ἐπὶ τῶν ταινιῶν, μὲ
γράμματα καθαρά καὶ μεγάλα, τὰ ὀνό-
ματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν συνδρομη-
τῶν. Ἀπὸ αὐτὰς τὰς ταινίας ἐκέρδιζεν
ἕξ δραχμὰς τὴν χιλιάδα. Ἡ ἐργασία
ὅμως αὐτὴ τὸν ἐκούραζε πολὺ. Συχνάκις
παρεπονεῖτο διὰ τοῦτο εἰς τὴν οικογέν-
ειάν του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

— Πᾶν τὰ μάτια μου, ἔλεγεν, αὐτὴ
ἡ ἐργασία τῆς νυκτός με καταστρέφει.
Ὁ Ἀριστείδης μίαν ἡμέραν τῷ εἶπε:
— Πατέρα μου, ἄφησε νὰ ἐργάζωμαι
ἐγὼ; γνωρίζεις ὅτι ἔχω τὸν ἴδιον χα-
ρακτῆρά σου.

Ὁ πατὴρ του τῷ ἀπήντησεν:
— Ὅχι, παιδί μου, σὺ ὀφείλεις νὰ
μελετᾷς. Τὸ σχολεῖόν σου εἶνε πολὺ
σπουδαιότερον ἀπὸ τὰς ταινίας μου. Θὰ
με ἐτυπτεν ἡ συνειδήσις νὰ σου ἀφαιρέσω
ἔστω καὶ μίαν ὥραν ἀπὸ τὴν μελέτην
σου. Σε εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν θέλω οὔτε
λόγον νὰ μου κάμῃς πλέον περὶ τούτου.

Ὁ Ἀριστείδης ἐγνώριζεν ὅτι, ὅταν
ἐπρόκειτο διὰ τὸ σχολεῖον, ὁ πατὴρ του
δὲν ἤκουε τίποτε διὰ τοῦτο δὲν ἐπέμει-
νεν. Ἰδοὺ ὅμως τί ἔκαμεν. Ἠξεύρειν ὅτι
κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ πατὴρ του ἔπαυε
τὴν ἐργασίαν καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖόν του, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιον
τοῦ ὕπνου. Μίαν νύκτα λοιπὸν, ἀφοῦ ἐ-
περίμενε πρῶτα νὰ κατακλιθῇ ὁ πατὴρ

του, ένεδύθη σιγά-σιγά, μετέθη εις τὸ γραφεῖον, ἤναψε φῶς καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε σωρὸς ταινιῶν καὶ ὁ κατάλογος τῶν συνδρομητῶν. Ἐλαβε τὰς ταινίας καὶ ἤρχισε, ἀπομιμούμενος ἀκριβῶς τὸν χαρακτήρα τοῦ πατρὸς του. Καὶ ἔγραφεν, ἔγραφεν εὐχαριστημένως, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον φοβισμένως. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἀφινε τὴν γραφίδα, ἔτριβε τὰς χεῖρας ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ πάλιν ἤρχισε τὴν ἐργασίαν με περισσοτέραν προθυμίαν. Ἐκατὸν ἐξήντα ταινίας ἔγραψε τὴν νύκτα ἐκείνην κέρδος μίας δραχμῆς. Τότε ἔπαυσεν, ἐσηκώθη, ἔσδυσε τὸ φῶς καὶ ἐπέστρεψεν ἀκροποδητῇ εἰς τὴν κλίνην του. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ πατήρ του ἦτον εὐθυμότερος. Δὲν εἶχεν ἐννοήσει τίποτε. Ἐγραφε τὰς ταινίας μηχανικῶς, ὑπολογίζων τὴν ἐργασίαν με τὴν ὥραν, τὸ πρῶτὸ δὲ πάντοτε τὰς ἐμετροῦσεν. Ἐκάθησε λοιπὸν εἰς τὴν τράπεζαν πολλὸ εὐθυμῶς, καὶ ἀφοῦ ἔραγεν, ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ἀριστείδην ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐ, Ἀριστείδη, ὁ πατέρας σου εἶνε γερὸς ἀκόμη τί νομίζεις! Εἰς διάστημα δύο ὥρων ἔκαμα χθὲς τὴν νύκτα ἐργασίαν κατὰ ἓν τρίτον περισσοτέραν ἀπὸ ἐκείνην που κάμνω συνήθως. Τὸ χέρι μου τρέχει ἀκόμη γρήγορα καὶ τὰ μάτια μου κάμνουν τὸ χρέος των.

Ὁ Ἀριστείδης κατευχάρισθη, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν: «Ὁ καίμενος ὁ πατέρας μου! χωριστὰ ἀπὸ τὸ κέρδος, τοῦ δίδω καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμη νέον. Ἐμπρὸς λοιπὸν!»

Ὁ Ἀριστείδης ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν, ἅμα ἐσημανεν ἡ δωδεκάτη, ἐσηκώθη ὅπως χθὲς καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν ἐργασίαν. Τοῦτο ἔκαμε ἐπὶ πολλὰς νύκτας ἀκόμη. Ὁ πατήρ του τίποτε δὲν ἠνόησε. Μόνον μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ δεῖπνον εἶπε:

— Περιέργον! πόσον πετρέλαιον καίεται εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι κάμποσον καιρὸν τώρα!...

Ὁ Ἀριστείδης ἐταράχθη, ἀλλ' ἡ ὀμιλία περιωρίσθη ἕως ἐκεῖ καὶ αὐτὸς ἐξηκολούθησε τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ διακόπτων κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κάθε νύκτα τὸν ὕπνον του, δὲν ἀνεπαύετο ἀρκετὰ. Τὴν πρωΐαν ἐξυπνοῦσε ἀργὰ καὶ πολὺ κουρασμένος καὶ τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἐμελέτα τὰ μαθήματά του, μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωνε νὰ κρατῇ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνοιχτούς. Ἐπὶ

τέλους μίαν ἐσπέραν ἀπεκοιμήθη ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον του.

— Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς, ἐφώναζεν ὁ πατήρ του, ἅμα τον εἶδε, κτυπῶν τὰς χεῖρας. Ὁ Ἀριστείδης ἀνετινάχθη καὶ ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ τὰς ἀκολουθοῦς, εὐρίσκειτο εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἀκόμη χειροτέραν κατάστασιν. Ἐκράτει τὸ βιβλίον πάντοτε νυστάζων, ἐξύπνα πολὺ ἀργά, ἐμελέτα τὰ μαθήματά του με δυσἀρεσκίαν καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀηδιάσει τὴν μελέτην. Ὁ πατήρ του ἤρχισε νὰ τον παρατηρῇ προσεκτικῶς κατόπιν νὰ ἀνησυχῇ καὶ τέλος νὰ τον ἐπιπλήτῃ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΓ. ΚΟΛΙΑΚΟΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 44ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων

— Ἀριστείδη, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν, με ἀπελιπίεις; δὲν εἶσαι πλέον ἐκεῖνος που ἦσουν ἄλλην φοράν. Αὐτὸ δὲν μου ἀρέσει. Πρῶτος! ἐγὼ καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά μας εἰς σὲ ἐλπίζομεν. Εἶμαι πολὺ δυσἀρεστημένος ἀπὸ σέ, τὸ ἐννοεῖς;

Εἰς τὴν ἐπίπληξιν αὐτὴν, τὴν πρώτην τὴν ὅποιαν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ Ἀριστείδης ἐταράχθη πολὺ.

«Ναί, εἶνε ἀληθές, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Τὸ βλέπω, δὲν πᾶμε ἔμπρὸς». Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ πατήρ εἶπεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του με πολλὴν εὐθυμίαν.

— Ἐκέρδιθα αὐτὸν τὸν μῆνα τριάντα δύο δραχμὰς περισσοτέρον ἀπὸ τὸν περασμένον! Καὶ ταῦτα λέγων, ἐπαρουσίασεν ἓν χαρτίον με γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσει διὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὸ ἔκτακτον ἐκεῖνο κέρδος. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐδέχθη τὰ γλυκίσματα διὰ χειροκροτημάτων. Τότε ὁ Ἀριστείδης ἔ-

λαβε νέον θάρρος καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν: «Ὅχι, ἀγαπητέ μου πατέρα, ὄχι! δὲν θὰ πάσω νὰ σε ἀπατώ. Θὰ καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ μελετῶ τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν νύκτα θὰ ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι χάριν σου καὶ τῆς οἰκογενείας μας.

Ὁ πατήρ μετ' ὀλίγον εἶπε πάλιν: — Τριάντα δύο δραχμὰς περισσοτέρον! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος... ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐκεῖ με πικραίνει! Καὶ ἔδειξε τὸν Ἀριστείδην.

Ὁ Ἀριστείδης ἐδέχθη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε τὴν ἀδικίαν ἐπίπληξιν, προσπαθῆσας νὰ κρατήσῃ δύο δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἔτοιμα νὰ βέυσωσιν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Συγχρόνως ὁμως ἠσθάνθη καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὁ Ἀριστείδης ἐξηκολούθησε νὰ σηκώνεται κάθε νύκτα καὶ νὰ γράφῃ τὰς ταινίας. Ἀλλ' ἡ κόουρα καὶ ἡ ἀϋπνία τον κατέβαλλον ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ περισσοτέρον. Τὸ πρᾶγμα ἐξηκολούθει οὕτω ἀπὸ δύο ἡδὴ μῶν. Ὁ πατήρ πάντοτε ἐμουρμούριζε καὶ ἐβλεπε τὸν υἱὸν του με ἄγριον βλέμμα. Μίαν ἡμέραν μετέθη εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας. Ὁ διδάσκαλός τῷ εἶπε:

— Ναί, εἶνε καλὸς μαθητής, προοδεύει, διότι ἔχει πνεῦμα! ἀλλὰ δὲν ἔχει πλέον τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν ὅποιαν εἶχε πρὶν. Νυστάζει, χασμάται, εἶνε ἀφηρημένος. Τὰ τετράδιά του εἶνε πάντοτε κακογραμμένα. Ἀπὸ αὐτὸν ἐπερίμενα περισσοτέρα, πολὺ περισσοτέρα.»

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ πατήρ ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν Ἀριστείδην, καὶ τῷ ἔκαμε δριμυτάτας παρατηρήσεις.

— Ἀριστείδη, βλέπεις πῶς ἐγὼ ἐργάζομαι νύκτα καὶ ἡμέραν, πῶς καταστρέφω τὴν ὑγίαν μου χάριν τῆς οἰκογενείας. Σὺ δὲν κάνεις τίποτε, σὺ δὲν ἔχεις καρδιά! σὺ δὲν αγαπᾷς οὔτε ἐμέ, οὔτε τοὺς ἀδελφούς σου, οὔτε τὴν μητέρα σου.

— Ἄ! ὄχι, ὄχι, μὴ το λέγῃς αὐτό, πατέρα μου! ἀνέκραξε τὸ παιδίον κλαίον καὶ ἠνοιξε τὸ στόμα του ἔτοιμος νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα. Ἀλλ' ὁ πατήρ του τὸν δέικοψε λέγων:

— Γνωρίζεις τὴν κατάστασιν τῆς οἰκογενείας μας, γνωρίζεις πόσῃν ἀνάγκῃ ἔχομεν νὰ ἐργασθῶμεν ὅλοι διὰ νὰ ζήσωμεν! Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἠναγκάσθην νὰ διπλασιάσω τὴν ἐργασίαν μου.

(Ἔπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Ἐδμόνδου Δε-Αμίτσι: ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΡΘΩΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΑΡΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

Λέγουν ὅτι οἱ καλλίτεροι, οἱ ὑγιεινότεροι περιπατοὶ γίνονται τὸν χειμῶνα με τὸν βορειῶν. Κουκουλωμένοι εἰς τὸ βαρὺ σας ἐπανωφόρι, νὰ βαδίζετε με βῆμα ταχύ, ἐναντίον τοῦ ἀνέμου μάλιστα, ἰδοὺ ἡ καλλίτερα ἀντίδρασις κατὰ τοῦ φύχους καὶ κατὰ τῆς χειμερινῆς νάρκης.

Δὲν λέγω ὅτι οἱ περιπατοὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὰ θελήγητρά των καὶ τὰς ὀφελείας των ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Λέγω μόνον ὅτι ἔχω τὴν ἰδιοτροπίαν — καὶ περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος — νὰ προτιμῶ τοὺς ἥρέμους, τοὺς γλυκεῖς ἐαρινούς περιπάτους. Δὲν μᾶρέσει νὰ κοκκινίῃ ἡ μύτη μου... δὲν μᾶρέσει νὰ περιπατῶ γρήγορα, σὰν νὰ με κυνηγοῦν, δὲν μᾶρέσει νὰ βλέπω τὴν φύσιν ξηρὰν, γυμνὴν, παγωμένην... Μοῦ ἀρέσει νὰ τὴν βλέπω ἐνδεδυμένην τὴν πρασίνην τῆς στολῆν... μοῦ ἀρέσει νὰ περιπατῶ σιγά-σιγά διὰ νὰ παρατηρῶ καὶ νὰ πολαμῶ... μᾶρέσει ν' ἀκούω κελαδήματα πτηνῶν καὶ νὰνακνέω ἀέρα μυρωμένον... μᾶρέσουν τέλος πάντων οἱ ἐαρινοὶ περιπατοὶ.

Φαίνεται ὁμως ὅτι ἡ ἰδιοτροπία μου δὲν εἶνε οὔτε πολὺ μεγάλη, οὔτε μοναδική. Ἀποδείξεις ὅτι τώρα με τὴν ἀνοιξιν, οἱ περιπατοὶ, κατὰ τὸ δειλινὸν μάλιστα, συχάζονται πολὺ περισσοτέρον.

Τί μαγεία, τί ἀπόλαυσις! Διατί νὰ μὴν εἶνε πάντοτε ἀνοιξίς; Τί εὐμορφον πρᾶγμα ἡ ἀνοιξίς!... Ἀναπνέω με ὀλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μου τὸν ἀέρα ἐκεῖνον τὸν μοσχομυρισμένον βλέπω καὶ δὲν χορταίνω τὴν ἀκμαίαν ἐκείνην πρασινάδα, ἡ ὅποια μοῦ χαμογελά ἀπὸ παντοῦ με τὰ μυριόχρωμα ἄθη τῆς. Καὶ τί θαυμάσιος οὐρανός. Τί ἐξαισία δύσις! τί ἀπερίγραπτα τοπεῖα με βουνὰ ἰόχροα, με θάλασσαν γαληνιαία, με ἀτμοσφαῖραν διαυγῆ! Πόσῃν γεννᾷ εὐφροσύνην εἰς τὴν ψυχὴν ἡ εὐκολὸς αὐτὴ ἀπόλαυσις καὶ πόσον τὴν ζωογονεῖ, τὴν ἀναψύχει, τὴν ἀναγεννᾷ ἓνας ὥρατος ἀνοιξιάτικος περιπάτος.

Καὶ ἐπαναλαμβάνω ὀλονὲν με μεγαλήτερον πόθον: Ἄχ! διατί νὰ μὴν εἶνε πάντοτε ἀνοιξίς; Τὸ θέαμά με κάμνει ἀσυλλόγιστον καὶ ὑπὸ μίαν ἔποψιν ἐγώ-ιστην. Δὲν με ἀφίνει νὰ συλλογισθῶ ὅτι ὅσον σπανιωτέρα ἡ ἀπόλαυσις, τόσο ἐκλεκτοτέρα καὶ ζωηροτέρα. Λησμονῶ διὰ νὰ χαρῆ κανεὶς τὴν ἀνοιξιν, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ χειμῶνος ὅπως διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς οἰονδήποτε τέρμα εὐτυχές, πρέπει πρῶτα νὰ στενοχωρηθῇ καὶ νὰ κοπιᾷσῃ. Λησμονῶ ὅτι ὅλοι αἱ ἐποχαὶ ἔχουν τὰ θελήγητρά των καὶ τὸ κυριώτερον, ὅτι εἶνε

ἀναγκαῖα. Ἀλλοίμονον εἴαν ἦτο πάντοτε ἀνοιξίς! ἀλλοίμονον εἴαν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ διαδοχὴ τῶν ὥρων, ἡ τόσο ὀφελίμος εἰς τὴν μητέρα γῆν, πρὸς παραγωγὴν ὄλων ἐκείνων τῶν αγαθῶν, τὰ ὅποια με τόσο στοργὴν χαρίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἶνε ὥρατος ὁ αἴθριος οὐρανός, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ἡ βροχὴ! εἶνε ὥρατος τὸ ἄνθος ἐν τῇ ἀκμῇ του, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ὁ σπόρος! εἶνε ὥρατος ὁ πράσινος ἄγρος, ἀλλὰ τί θὰ ἐγίνόμεθα, ἂν δὲν ἐγίνετο καὶ κίτρινος;...

Δὲν εἶνε πάντοτε ἀνοιξίς, ὄχι. Καὶ ὁ βίος δὲν εἶνε πάντοτε ἐστρωμένος με ρόδα: ὑπάρχουν καὶ ἡμέραι θλίψεων, στενοχωριῶν, κόπων, ἀγῶνων, δοκιμασιῶν. Πρέπει νὰ τὰς διερχώμεθα με

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Προχθὲς τὸ βράδυ, ὁ μικρὸς Παυλάκης κατέβηκε εἰς τὴν αὐλὴν καὶ με μεγάλην του ἀπορίαν εἶδε τὸ φεγγάρι Ἰσα-Ἰσα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον.

— Μπα! τί χαμηλά που εἶνε ἀπόψε! ἐφώναζε. Πῶς κατέβηκε ἔτσι τὸ φεγγάρι; Θὰ βάλω τὴ σκάλα νὰ το πιάσω. Ἄκουε, μητέρα; Θέλω νὰ πιάσω τὸ φεγγάρι!

Ἡ μητέρα του δὲν τον ἀκούσεν. Ἀλλὰ ὁ Παυλάκης δὲν χάνει καιρὸν. Βάζει τὴν σκάλαν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἀναβαίνει διὰ νὰ πιάσῃ τὸ φεγγάρι.

Ἀμα ἔφθασεν εἰς τὸ τελευταίον σκαλοπάτι. ἄπλωσε τὸ χεράκι του... Ἀλλὰ δὲν ἔπιασε τίποτε.

— Μπα! ποῦ εἶνε τὸ φεγγάρι; Ἐδῶ δὲ δὲν ἦταν τὸ φεγγάρι;... λέγει.

Κυττάζει, καὶ τί νὰ ἰδῇ; Τὸ φεγγάρι ἦταν μακριά, ὕψηλά πολὺ ὕψηλά. Χίλιες σκάλες νὰ ἐβαζε, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ το φθάσῃ.

— Κρίμα! εἶπεν ὁ Παυλάκης. Δὲν εἰμπορῶ νὰ πιάσω τὸ φεγγάρι. Καὶ πῶς ἤθελα νὰ το εἶχα!

Ἐτρεξε τότε καὶ τα εἶπε εἰς τὴν μητέρα του. Καὶ ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε:

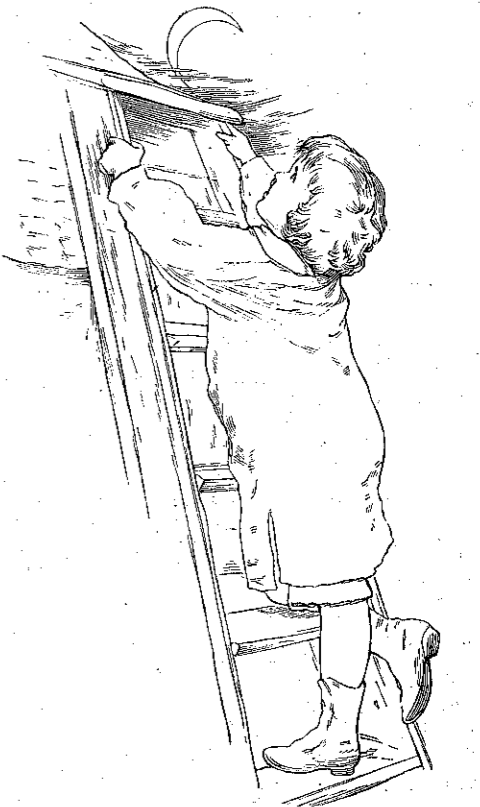
— Σοῦ ἐφάνη, παιδί μου, ὅτι τὸ φεγγάρι ἦταν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον. Τὸ φεγγάρι εἶνε πολὺ ὕψηλά, εἶνε εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κανένας δὲν εἰμπορεῖ νὰ νεβῇ εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ το πιάσῃ. Ἐκεῖ ὕψηλά εἶνε καὶ ἡ εὐτυχία. Ἡ σκάλα σου ἦταν πολὺ κοντὴ καὶ δὲν ἐφθάνεν εἰς τὸ φεγγάρι. Ἐχεις ὁμως μὴ ἀλλή σκάλα που φθάνει ὡς τὸν οὐρανόν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Παυλάκης με χαρὰν. Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ σκάλα; — Ἡ σκάλα αὐτὴ, παιδί μου, εἶνε ἡ πρ ο σ ε υ χ ῆ. Προσεύχου ἂν θέλῃς νὰ νεβῇς εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ σε ἀκούει.

θάρος καὶ με ὑπομονήν, μικροὶ μου φίλοι, εὐχαριστημένοι πάντοτε καὶ ἐκπληροῦντες τὸ καθήκον μας. Θὰ ἔλθουν καὶ ἡμέραι καλλίτεροι, ἡμέραι εὐτυχίας. Ἡ φύσις μᾶς δίδει ἓν ἔξοχον δίδαγμα. Ὑπομένει καὶ τοὺς παγετούς καὶ τὰς χιόνιας καὶ τὰς βροχὰς καὶ τοὺς ἀνέμους. Ἀλλ' ἴδετε με ποῖαν ἱκανοποίησιν, με ποῖον θρίαμβον, με ποῖαν εὐτυχίαν λάμπει τώρα τὴν ἀνοιξιν, τὴν ὥραϊαν ἀνοιξιν, τὴν ὅποιαν με τόσο εὐφροσύνην ἀπολαμβάνομεν!

Γεμάτος ἀπὸ τὴν εὐφροσύνην αὐτὴν, παρεκάλεσα τὸ μυρωμένο ἀεράκι τῆς ἀνοιξίως νὰ σας φέρῃ αὐτὴν τὴν φοράν τοὺς ἀσπασμούς μου.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΜΑΙΟΣ

Μας ήλθε ο Μάης άνοιχτός σου...

Η πεταλούδες με τ' άνοιξη σμίγουν, πετούν κι' άνοίγουν...

Γοργό πετάει το χειλόδι, λαλεί τ' άνοιξη μέσ' 'ς τ' άνοιξη...

Πνοή Ζεφύρων άπ' τ' άνοιξη πέρνει και σιγοφέρνει...

Τα προβατάκια γεμάτα χάρη τρώνε χορτάρι...

Και τα παιδάκια τρέχουν, πηδούνε, και τραγουδούν...

I. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΜΑ]

[Συνέχεια' ίδε σελ. 118]

Όταν η Δέα έφθασεν εις τ' έργαστήριον της Βασιλικής οδοῦ...

Αί έπισκέψεις αὐται εις τ' έργαστήριον τοῦ ζωγράφου...

ρη τὰ πρῶτα ἄτεχνα σχεδιάσματα, τὰ ὅποια εἶχε κάμῃ μόνος του...

Συχνάκις, ὅταν ὁ κ. Ένσορτ και ἡ σύζυγός του ἦσαν μόνοι...

Τὰ πρῶτα ἄτεχνα σχεδιάσματα, τὰ ὅποια εἶχε κάμῃ μόνος του...

Όταν εις τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἤρπασε τὸ πιατάκι...

Όταν εις τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἤρπασε τὸ πιατάκι...

Όταν εις τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἤρπασε τὸ πιατάκι...

Όταν εις τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἤρπασε τὸ πιατάκι...

στον δειλῶς, νὰ τες πάρω μαζί μου και νὰ τες φάω...

Και ἡ κ. Ένσορτ ἐγείμισεν ἕνα μικρὸ κανιστράκι με φράουλες...

Όχι, κύριε, ἀπήνησεν ἐκείνη με κάποιαν μελαγχολίαν...

Ο κύριος Ένσορτ ἐκύτταξε τὴν σύζυγόν του και ἐμεδιάσα...

Λοιπὸν παρηγορήσου, φιλιτάτη μου! ὁ πατέρας σου θὰ λάβῃ τὸ βιβλίον...

Και τῆ ἔτεινε ὀγκώδη τόμον διπλωμένον με χαρτίον...

Η Δέα ἔλαβε τὸ βιβλίον σιωπηλῆ. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ προσέφῃ λέξιν...

Ό, εἶπεν, ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον, πόσον θὰ χαρῆ, μὰ πόσον θὰ χαρῆ ὁ καίμενος ὁ πατέρας!

Όταν εις τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἤρπασε τὸ πιατάκι...

Όταν εις τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἤρπασε τὸ πιατάκι...

Όταν εις τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἤρπασε τὸ πιατάκι...

— Πολὺ καλά, κυρία Δέα, λαμπρά. Ἀγόρασα ἀγινάρες πρωτόλουβες...

— Εἰγὼ ἔφερα φράουλες, κάτι φράουλες περιφρῆμες...

Μετ' ὀλίγον ἡ τράπεζα ἐστρώθη και τὸ βιβλίον ἀπετέθη παρὰ τὸ πινάκιον...

— Πατέρα, ξεύρετε ὅτι σήμερα εἶνε τὰ γενέθλιά σας;

— Τὰ γενέθλιά μου; ἐπανέλαβεν ὁ καλλιτέχνης...

— Ναι, πατέρα, σήμερα εἶνε ἡ ἐορτή σας και θέλω νὰ εἰσθε εὐμορφος...

Και ταῦτα λέγουσα ἡ Δέα, διημέτησε διὰ τῆς χειρὸς τῆς τὴν κόμην...

Ο καλλιτέχνης ἐτοποθέτησε τὰ ἐργαλεῖά του ἐπὶ τῆς τραπέζης...

— Ἐκπλήξιν! εἶπε μελαγχολικῶς. Ἐλαβα πολλὰς δυσἀρέστους ἐκπλήξεις...

— Δὲν ἔχετε δικη, πατέρα! Σήμερα εἶνε πολὺ εὐτυχῆς ἡμέρα...

Και ἡ Δέα ἤνοιξε τὴν θύραν με ὄλην τὴν ἐπισημότητα...

— Πραγματικῶς μοῦ κάμνεις ἐκπλήξιν! εἶπε τότε ὁ καλλιτέχνης...

— Δὲν σας το ἔλεγα, πατέρα; Και ποῦ νὰ ἰδῆτε ἀκόμη!

— Ο Γ ε λ ὠ ν ἄ ν θ ρ ω π ο ς! εἶπε ὁ Γ ε λ ὠ ν ἄ ν θ ρ ω π ο ς!

και εἶνε ἡ ἐκδοσις τοῦ Ἀσέτ! Ἡ ὠραία ἐκείνη ἐκδοσις...

— Ναι, πατέρα, εἶνε ἰδικόν σας! εἶπεν ἡ Δέα...

Και ἐτελείωσε τὴν φράσιν τῆς διαφαιδρου γέλωτος...

— Εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι! ἔλεγεν αὐτὸ τὸ δῶρον...

(Ἐπειτα συνέχισα)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΠΙ ΤΩ: ΘΑΝΑΤΩ:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΒΥΖΗΝΙΟΥ

Ἀνδόνι μας γλυκόλαλο, γιατί νὰ μας ἀφήσης; γιατί ἄπ' τὸ περιδόλι...

Τραγουδιστὴ γλυκόστομο, δὲν ἤξευρες, πῶς ἔνα, Σένα μονάχα εἶχαμε...

Και τώρα ἔστον παράδεισο τὰγγελικὸ σου στόμα...

Ἐκεῖ τὸ θεῖο πνεῦμά σου με τὰ γοργὰ φτερά σου...

Εἰς τὰ παιδιὰ που ἔχασαν τῆς μάννας τὴν ἀγκάλην...

Και τὰ παιδάκια πρόσχαρα θὰ τρέχουν νὰ σ' ἀκούσιν...

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δὲν ὑπάρχει πλοῦτος δυνάμενος νὰ συγκριθῆ πρὸς τὸν πλοῦτον...

Ἡ ὑγεία εἶνε θυγάτηρ τῆς λιτότητος.

Μὴ κρίνης τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του. Οἱ φαρμακερωτέροι...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ὁ Μιμῆς και ἡ μητέρα του.

— Γιατί, μαμμά, αὐτὸ τὸ μαρμαρένιο παιδάκι δὲν ἔχει δάκτυλα;

— Τοῦ τα ἔκοβαν, παιδί μου, γιατί τα ἔβαζε τὴ μητέρα του.

Παρακάτω εἶδαν ἕν ἄλλο ἀγαλμά που του ἔλειπεν ἡ μήτηρ.

Καὶ ὁ μικρὸς Μιμῆς: — Αὐτὸς βέβαια, μαμμά, θὰ ἔβαζε τὴ μήτηρ...

Ἐστὴν ὁδὸς τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

Εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαππείου. — Μπαμπά, γιατί αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ζωγραφημένος...

— Γιατί εἶνε γυρισμένος και φαίνεται ὁ μισός.

— Τότε λοιπὸν ἔχει τέσσαρα ποδάρια...

— Γιατί;

— Ἀφ' οὗ εἶνε ὁ μισός και ἔχει δύο ποδάρια!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἡ τὴσ σου μετροπροσόνη, ἀγαπητή μου Ἰρυσή, (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μου ἤρρεσε καλλιτέρα)...

Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομονῶς θαυμαστὰ ἔδω Ὁραίων Τεχνῶν...

Ἐκεῖ τὸν Ὁρέων, ἔχει πολλὰ χαριστήματα ἀπὸ τὸν θαυμαστὴν ἔδω Ὁραίων Τεχνῶν...

Εἰς τὰ παιδιὰ που ἔχασαν τῆς μάννας τὴν ἀγκάλην και τοῦ πατρὸς τὸ φίλημα...

Και τὰ παιδάκια πρόσχαρα θὰ τρέχουν νὰ σ' ἀκούσιν και προσευχῆς θὰ μάθουν...

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," Ἐξεδόθη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμάται ἐν Ἑλλάδι δραχμὰς 2.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰς Οἰκογενείας, θερμῶς συνιστώμενον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὡς παράρτημα αὐτῆς, βιβλίον διδακτικώτατον καὶ τεργνιώτατον, τοῦ ὁποῦ ἰδοὺ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος. — Τὸ Ποδηλάτον (Μονόλογος). — Ἡ εορτὴ τοῦ Νουνοῦ (Μονόλογος). — Ἄν ἦμουν ἀγόρι! (Μονόλογος). — Σ' ἐπιπλάσῃ (Διάλογος). — Εἶνε κακός. (Διάλογος). — Πῶς ἐπέραδες χθές; (Διάλογος). — Τὸ ψεῦμα τοῦ Πετράκη (Δραμάτιον). — Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον). — Τὸ καινούργιο φόρεμα (Δραμάτιον). — Πῆγα ἐστὸ Σχολεῖο (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Πολυάσχολος. (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Ἐγὼ εἶδα... (Νηπιακὸς Διάλογος). — Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. (Νηπιακὸς Διάλογος). — Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος).

Μόνον τρία περὶ τὰ, σημειωμένα δι' ἀστερίσκου, ἔχουσι δημοσιευθῆ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας δρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἀμέσως τὸ Παιδικὸν Θεάτρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εὐρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὁδὸς Αἰῶλου 119 ἀπέναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως, καὶ εἰς τὰ κυριώτερα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.

ρη. Εἶσαι πολὺ ἀξέπαινος πού τας ἔκαμες μόνος σου, «χωρὶς νὰ ζητήσης τὴν βοήθειαν ἀλλοῦ, διότι ἐνόμισες ὅτι θὰ ἔκαμνες πράξιν κακὴν, ὅτι θὰ ἔλεγες ψεῦμα.» Νομίζω ὅτι οὕτω πρέπει νὰ σκέπτονται ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι. Μερικοὺς πού μου στέλλουν ξένα πράγματα ὡς ἰδικὰ τῶν, θέλω νὰ τοὺς ἐπιπλήξω πολὺ, μὰ πολὺ... Ἀργότερα βέβαια θὰ κάμης καὶ καλλιτέρας ἀσκήσεις καὶ θὰ λύης περισσοτέρας μὴ ἀπελπίζεσαι.

Δὲν δύναμαι νὰ προκηρύξω τοιοῦτον διαγωνισμόν, Ἐλικωνιάς Παρθένε. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νάπαντήσουν. Θὰ περιορίζετο δηλαδὴ μετὰ τὴν ὁδὸν κατοικοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ ἄλλοι χάρην τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Νὰ εὐχαριστήσης ἐκ μέρους μου, Ἀγρικὴ Νύξ, τὸν κύριον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἂν ἦτο καθηγητὴς ἢ γυμνασιάρχης θὰ ἐπέβαλλεν εἰς δλους τοὺς μαθητὰς νὰ γίνον συνδρομηταὶ μου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου Ἀνθυμμένη Πεδιάς. Πολὺ ἐχάρην πού ἀπεφάσισες νὰ μου γράψης. Δάθη πολλὰ δὲν κάμνεις καὶ εἶχες ἀδικον νὰ φοβῆσαι. Νὰ μου φιλήσης τὰ μικρὰ σου ἀδελφά.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλάνι, εἰς τοὺς φίλους μου Ἀσπὸν τῶν Ὀρίων (τοῦ ὁποῦ περιμένω τὸ ποιημάτιόν νὰ τὸ ἀναγνώσω) Δ. Κ. Ζαλοκώστα (ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἔξῃ δὲν θὰ λησμονῆ νὰ ὑπογράψῃ τὰς ἐπιστολάς του.) — Ἀδραν τοῦ Φαλήρου — Ἐδδραμον Οἰκίαν — Φοιβόληπτον Κόρην. — Χαλασιὸν Κόσμον (ὁ ὁποῖος περιμένει μὲ ἀνυπομονήσαν τὸ Παιδικὸν Θεάτρον, διὰ νὰ παραστήσῃ κανὲν δράματιον μὲ τοὺς ἀδελφούς του εἰς τὸ μικρὸν θέατρον τῆς οἰκίας του, ὅτε καὶ θὰ με προσκαλέσῃ). — Μαρίαν τοῦ Φαλήρου, κλπ. κλπ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις στέλλονται μέχρι 1 Ἰουλίου 1896.

216. Αεζιγριφος

Κάτι βαρεῖα χονδροῦλα ἂν ζώσουν δυὸ ψηφία, μὴ χωρὰ παλαιότερη θὰ ῥῆς ἐ τὴν Ἀσία. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τακ

217. Στοιχειόγριφος

Τῶλον μου νόσον ἐμφαίνει χρονίαν, τὴν μέσην μου ὅμως ἂν χάσω, τέρψιν παρέχω εἰς πᾶσαν καρδίαν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπὸν τῶν Ὀρίων.

218. Αἰνίγμα δημῶδες

Κόκορέ μου κοφτερὴ καὶ σιδερομούστακε πούγεις δυὸ μάτια ἐ τὴν οὐρὰ σου καὶ ἐταν ἀνοιξῆς τὰ φτερά σου δὲν βλέπεις πιά τ' εἶνε μπροστά σου Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτασπλήνον Κρόνον

219. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων δημῶδη παροιμίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων:

Ἄνοδος, ψεῦδος, ἔναρξιν, πρῶτιμος, ἀγαπῶ, φίλος, δένω, δύσθυμος, γαλήνη, τέλος, ἐπαινω, δυσκόλως, καθαρός, λύπη, πρῶτος, υπερέφανος, θνητός, νοσηρός. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος

220-222. Κεκρυμμένα ὀνόματα δένδρων.

1. Ὁ πατὴρ ὀδηγεῖ τὰ τέκνα εἰς τὸ καθῆκον. 2. Αἱ Ἀθήναι ἤμαζον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους. 3. Πάχνη καὶ δρόσος φυσικὰ εἰσι φαινόμενα. Ἐστάλη ὑπὸ Θερασποῦλου Θ. Ζωικοῦλου

223-227. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Θῆρα, ἄρτος, παρών, ἄρπα, ἔρις. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασῶν

228. Διπλῆ ἀπροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μουσικοῦ ὄργανου, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα καρποφόρου δένδρου.

1, Ἀρχιτερεὺς τῶν Ἰουδαίων. 2, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 4, Θεὸς ἀρχαῖος

Ἐστάλη ὑπὸ Θερασποῦλου Θ. Ζωικοῦλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Μαρτίου 1896

120 Πνεῦμα, νεῦμα. — 121 Ὁ ἀφρός. — 122 Θ 123 ΑΗΛΘΝ. — 124 Ζ ΤΗΣ ΗΡΩΣ ΜΕΝ ΘΗΒΑΙ ΗΩΝ ΝΕΥΑΣ ΣΑΣ ΩΣ ΠΕΡΣΕΥΣ Ι Ν

125-126. Πάρος Πόρος, ὄρος, ὄνος, τόνος, Τῆνος, Μῆκος, Μῆλος, μέλος, ἔλος, ἔλος, ὄρος, πόρος, Πάρος, βάρος, βάθος. — 127-131 Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων π καὶ ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Πάρρα, πρίων, πυρήν, πρῶς, ροπή. — 132 ΑΡΚΑΔΙΑ (1, ἰάν, 2, Ἡρα, 13, Κέρκυρα, 4, Μοῦναχον, 5, Ροδον, 6, Κροῖος, 7, Καλαμαί.) 133- Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσχὺν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρεχθὲν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρετικῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Αἰῶλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Μαΐου 1896

Ἔτος 18ος. — Ἀριθ. 17

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 121)

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιωπὴ, τὴν ὁποῖαν διέκοψεν ὁ Γιάννης, εἰπὼν: « Ἄμα φθάσετε εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς διατὶ δὲν ἐξακολουθεῖτε τὸ ταξιδί σας μαζί μας, κύριε Σέργιε; Ἄφ' οὗ σκοπεύετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Ῥωσίαν εἰς τὸν πατέρα σας...

— Ἀδύνατον, Γιάννη, ἀπήνητησεν ὁ κύριος Σέργιος. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν ἐξερεύνησιν τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

— Ἡ Καγέττη θὰ μείνῃ μαζί σας; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ με ἀκολουθήσῃ τώρα πού ἀνέλαβα νὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον τῆς;

— Καὶ δὲν θὰ σας ἀφήσῃ, κύριε Σέργιε, οὔτε ὅταν θὰ πάτε εἰς τὴν πατρίδα σας;

— Παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη ὀριστικῶς. Αὐτὸ μόνον εἰμπορῶ νὰ σου πῶ τώρα ὅτι, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, θὰ ἰδοῦμεν. Ἴσως ἐκεῖ θὰ κάμω εἰς τὸν πατέρα σου μίαν πρότασιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν του ἐξαρτᾶται.

Ὁ Σέργιος ὠμίλει τώρα μὲ περισσώτερον διαταγμόν. Ὁ Γιάννης ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐπιφύλαξις ἐκείνη τῷ ἐπέβαλλετο ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ δὲν ἐπέμεινε ἐρωτῶν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης, οἱ δύο φίλοι συνεδέθησαν στενωτέρων. Ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης ὁ κύριος Σέργιος ἐνόησε τὰ ἐξοχα προτερήματα τοῦ Γιάννη καὶ ἔκτοτε ἐζήτηε πάντοτε νὰ τον διδάσκῃ, νὰ τον ἐνθαρρύνῃ νὰ τον προτρέπῃ πρὸς τὰ καλὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα τόσο ἐπόθει. Ἐννοεῖται ὅτι ἔ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ ἦσαν κατενθουσιασμένοι διὰ τὰς πρὸς τὸν υἱὸν των διαθέσεις τοῦ Ῥώσου.

Μολοντοῦτο ὁ Γιάννης δὲν παρημέλει

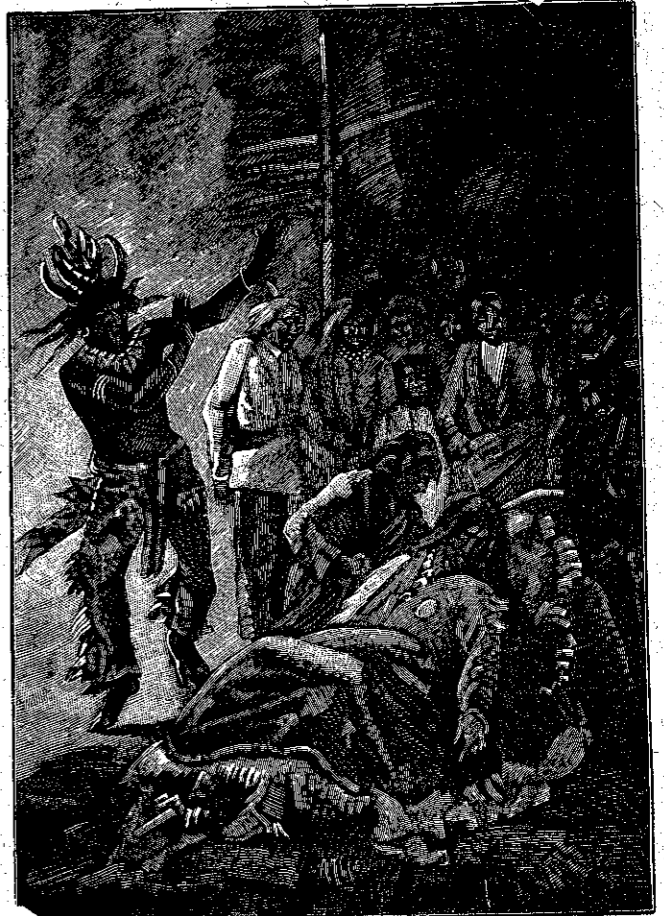
τὰ κυνηγητικά του καθήκοντα. Ὁ Σέργιος, ἀγαπῶν ἐμπαθῶς τὸ κυνήγιον, τὸν συνώδευε συχνότατα. Αἱ πεδιάδες ἐκεῖναι ἦσαν πλουσιώταται εἰς θηράματα. Ὑπῆρχεν ἀφθονία προπάντων λαγῶν, ἢ χρησιμότης τῶν ὁποίων ἦτο σημαντικὴ ὄχι μόνον ὑπὸ γαστρονομικῆν ἐποψίν.

— Δὲν κυνηγᾶτε μόνον στυφάδο καὶ σαλμί, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ εἰς τοὺς εὐτυχεῖς κυνηγούς; κυνηγᾶτε ἐπανωφῶρια, γοῦνες, μανσόν, σκεπάσματα.

— Ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Οἱ λαγοὶ αὐτοὶ κάμουν τὴν φιγοῦράν των πρῶτα εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἰματιοθήκην. Καὶ κάμνεις καλὰ νὰ τες φυλάξ αὐτὰς τὰς γοῦνες, φίλε μου, γιὰτὶ ὁ χειμὼν τῆς Σιβηρίας δὲν χωρατεύει.

Διὰ τοῦτο ἐκυνήγουν κυρίως λαγούς, οἰκονομοῦντες δὲ συγχρόνως καὶ τὰς προμηθείας των διὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ χειμὼν θὰ ἔτρπεν εἰς φυγὴν τὸ θήραμα ἀπὸ τὰς πολικὰς χώρας.

Ἄλλως τε, ὡσάκις οἱ κυνηγοὶ δὲν εὕρισκον οὔτε λαγούς, οὔτε κέρδικας, ἢ Κορνηλία δὲν ἀπηξίωνε νὰ μαγειρεύῃ, κατὰ τὴν ἰνδικὴν συνήθειαν, κανένα κόρακα, ἢ καμμίαν κορώνην, χωρὶς διὰ τοῦτο ἡ σούπα τῆς νὰ εἶνε ὀλιγώτερον εὐγευστος. Ὀπωσδήποτε, βλέπετε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος νὰ ἀποθάνουν τῆς πείνης οἱ ἐν τῇ Εὐδρόμοιοι. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κά-

« Ὁ γόνις ἔκαμνε μαγείας » (Σελ. 130, στήλ. 6.)

πὼς τοὺς ἐστενοχώρει τώρα καὶ τοὺς ἔκαμνε νὰ ὑποφέρουν, ἦσαν τὰ ἔντομα. Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκετο πλέον ἐπὶ ἀγγλικῶν ἐδάφους, τὰ ἐθεώρει ἀνυπόφορα. Πραγματικῶς δὲ τὸ πλῆθος τῶν μυιῶν ἐκεῖνων, θὰ υπερέβαινε πᾶν μέτρον, ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ χελιδόνες, αἱ ὁποῖαι καλὰ τὸ ἀπεδεκάτιζαν. Δυστυχῶς ὁμοῦ καὶ αὐταὶ μετηνάστευσαν ταχέως πρὸς νότον, διότι πολὺ ὀλίγον καιρὸν μένουσι εἰς τὰ μεθόρια τοῦ πολικοῦ κύκλου!

Τὴν 9 Ἰουλίου ἡ Εὐδρόμοιοι Οἰκία ἐφθασεν ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, εἰς τὸ μέρος δηλαδὴ ὅπου ὁ ποταμίσκος Λέβης χύνεται εἰς τὸν μέγαν Γιουκὸν δι' εὐρέος ρῆ-